

CAGLIERO 11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ
ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 128 | SRPEN 2019

Drazí spolubratři, milí přátelé!

V měsíci oslavy narozenin našeho drahého otce Dona Boska nechť zazní sedmé blahoslavenství spolu s papežem Františkem: „*Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.*“ (Mt 5, 10) „*Rozsévát mír kolem sebe, to je svatost.*“ [GE 89]

A právě salesiánští misionáři to neúnavně dělají. V mnoha zemích je salesiánský misionář známý a milovaný jako muž míru, přítel všech. Dokáže mír vyzařovat, a to i ve velmi těžkých chvílích pronásledování, odmítnutí a zkoušek. Misionáři také vedou mladé lidi k tomu, aby se stávali tvůrci míru, a to především prostřednictvím vzdělávání: „*misijní činnost mobilizuje všechny výchovné a pastorační výzvy vlastní našemu charismatu*“ (C30). Tam, kde mladí lidé neumí žít společně kvůli hlubokým etnickým, náboženským nebo politickým rozdlům, mohou být misionáři schopni sjednocovat a vytvářet mírumilovné a laskavé prostředí. „*Oratoř Dona Boska se podobá Organizaci spojených národů,*“ řekl jednou s obdivem a vděčností muslimský vojenský velitel v naší misii v Sarhu v jižním Čadu.

Rozsévát mír kolem sebe, u našich spolubratrů, mezi mladými, mezi lidmi: to je typická charakteristika salesiánského misionáře.

■ **P. Guillermo Basaños, SDB**
Hlavní rádce pro misie

G. Basaños

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI

(P. Pierluigi Cameroni SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Blah. Maria Troncatti (1883–1969), jejíž 50. výročí narození pro nebe připadá na 25. srpna, se modlila takto: „*Pane, chci být tvoje navždy. Ježíši, zanechala jsem všechno, co mi bylo nejdražší a přišla jsem ti sloužit a posvětit svou duši. Ano, vše jsem opustila: Zůstávaj se mnou i teď, a to mi stačí. Ježíši, udělej mě tak dobrou a vytrvalou ve stavu, do kterého jsi mě povolal: abych ti vždy věrně sloužila. Udělej, abych byla ode všech zapomenuta a stala se tvou cetkou. Dej mi tolik lásky, takového ducha obětavosti, pokory a sebezapření, abych mohla být nástrojem dobrého pro tolik duší.*“

PŘÍRUČKA PDMA

Příručka provinciálního delegáta pro misijní animaci byla schválena hlavním představeným a jeho radou dne 26. ledna 2017. Nyní, v červenci 2019, byla vydána v pěti jazycích spolu s dalšími důležitými přílohami pro misijní animaci:

- a) Dokument o misijní formaci salesiánů Dona Boska (2014), jehož cílem je udržet živou misijní horlivost v naší kongregaci. Tento dokument podněcuje apoštolskou horlivost od přednoviciátu až po trvalou formaci.
- b) salesiánská misionářská svatost. Uvádí me zde vzory misionářů ad gentes, které stimulují k jejich nápodobě. Je vhodné poznamenat, jak se misijní impuls stává zdrojem svatosti.

c) Misijní skupiny udržují naživu misijní plamen v pastoraci mládeže, v mládežnické i církevní komunitě. Misijní animace má probíhat od základních škol po univerzitní skupiny.

d) Poslední kapitola si všímá některých aspektů, týkajících se PDMA při animaci salesiánského misijního dobrovolnictví v dané provincii. Celý manuál se tak jistě stane bohatým nástrojem animace.

Tato pomůcka poslouží PDMA provincií a misijním animačním týmům v trvalém procesu rozpoznávání a animace provinciální a místní komunity, a to vzhledem k hlubšímu povědomí o misích, obnovení pastorační práce co do obsahu a metodiky, jak uvnitř tak i vně vlastní komunity. Cílem takové misijní animace je udržet živou misijní horlivost v každé salesiánské a výchovně pastorační komunitě a podpořit misijní kulturu.

„BŮH TAK MILOVAL SVĚT, ŽE DAL SVÉHO JEDINÉHO SYNA.“

Moje zkušenost z uprchlického tábora Palabek v Ugandě je silná a obohacující. Byly chvíle, kdy jsem seděl s lidmi a plakal, protože jejich příběhy byly dojemné a pohnuté. Nemají jídlo, oblečení. Bojí se o své děti roztroušené po táboře. Někteří z jejich příbuzných na cestě zemřeli. Bylo velmi náročné poslouchat tyto příběhy. Můj **nejkrásnější zážitek** – po dvou měsících v táboře jsem v neděli pokřtil 30 lidí v kapličky sv. Petra a Pavla. Po mši přišla ke mně slepá žena a požádala: „Otče, otevři Janovo evangelium a zdůrazni verše, ve kterých se říká: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.““ Překvapilo mě to, když byla slepá, nemohla číst ani vidět. Udělal jsem, co ode mě žádala; otevřel jsem evangelium, podtrhl slova a dala jí to. Po chvíli vzala Bibli a šla ke vchodu kostela a když skončila mše a lidé procházeli kolem, zastavila a pozvala každého, aby se připojil ke skupině a řekl: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.“ Lidé se posadili, naslouchali a mluvili s ní. Ta žena byla plná Boží síly a šířila kolem Dobrou zprávu.

Moje nejsmutnější zkušenost – po třech a půl měsících mého pobytu jsem v táboře

zorganizoval skupinu mladých lidí. Někteří z nich mě přivedli k nalezení dvou nováčků v táboře. Byli to dva mladí chlapci, kteří leželi bez oblečení a bez vhodného místa k životu. Zeptal jsem se: „Co se stalo? Jak je možné, že jsou v takových podmínkách?“ „Otče, nemají nikoho. Dorazili sem po dvou dnech cesty lesem. Nemají jídlo, nemají oblečení a prakticky umírají.“ Když jsem se přiblížil, posadil jsem se a nemohl jsem si pomoci, ale brečel jsem. Nevěděl jsem co dělat. Okamžitě jsem šel domů, abych jim přinesl něco k jídlu. Vzal jsem i nějaké oblečení a dal jsem jim to. Uvědomil jsem si, že mají strach a jsou v sobě uzavřeni. Sedl jsem si. Naslouchal jsem jim a mluvil s nimi.

Když jsem vyslechl jejich příběhy o tom, jak uprchli z války, o situaci v jižním Súdánu, jak sem dorazili, nevěděl jsem opravdu, co mám dělat. Seděl jsem a plakal. Po chvíli mi řekli: „Otče, děkujeme, že jsi přišel. Přišel jsi k nám jako Bůh, abys nám pomohl.“ A já byl dojat. Tento dramatický, ale krásný zážitek mi pomohl posílit pouto s mladými lidmi. Nyní, když jdu kolem, mladí mi říkají: „Abuna, ahoj! Abuna, ahoj! Pojď, pojď!“ A já jsem rád, že jsem se naučil jejich jazyk. Slavím mši v jejich řeči. Dokážu hovořit na základní úrovni v jejich jazyce a především vést s nimi upřímný dialog.

P. Papi Reddy, misionář z Indie v jižním Súdánu